

Η ΦΥΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ός συνεργάται δεκτοί πάντες.
Συνδρομαί δεκταί
εις χαρτονόμισμα παντός έθνους,
προκληρωταί.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ — ΘΕΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ — ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

Έκαστον φύλλον λεπτά 15.
Πώλησις εις τα κίβρια και πρακτο-
ρεία. Τόμοι άκλ. δρ. 10, χρυσόδ. 12.
Έξωτερικώ φράγμα 14.

ΓΡΑΦΕΙΑ εν δόφ' Ομήρου, 13 παρα τῷ Δυτικῷ ναφ. — ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Έσωτερ. δρ. 8, — Έξωτερ. φρ. 12

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ο θρύλλος της Μηδείας (μετ' εικόνας) υπό Φ. Π. — Η άνευ άγωγού άνεμοσ ανγκοινωνία και ο ναυτικός τηλεγράφος υπό Φ. Π. — Αρμενίαι χειμῶνες υπό Φρίκ. — Επίσκεψις Θήρας μετά τριακονταετή άπουσίαν. παιδικαί άναμνήσεις. Ο Τάκης έντός εκπαιδευτηρίου (συνέχεια) υπό Φ. Π. — Αί παράδοξοι περιπέτειαί ένός Έβασσου σοφοῦ (μετ' εικόνων (μετάφρασις) υπό Φ. Πρίντζη. — Η 31 Δεκεμβρίου. — Άλληλογραφία. — Αινίγματα. — Άγγελίαί.

Ο ΘΡΥΛΛΟΣ ΤΗΣ ΜΗΔΕΙΑΣ

Δυστυχῶς και ὁ θρύλλος οὗτος τῆς ἡμετέρας μυθολογίας πολλάς ἔχει τὰς παραδόσεις κατὰ τοὺς περὶ Ἀργοναυτικῶν γράψαντας, Ὀμηρον, Ἡσίοδον, Πίνδαρον, Ρόδιον, Ἀπαλλόδωρον και λοιποὺς τῆς ἀρχαιότητος συγγραφεῖς. Ἡμεῖς θ' ἀκολουθήσωμεν τὴν φυσικώτεραν και λογικώτεραν παράδοσιν, βασιζόμενοι εἰς τὰς πρώτας ναυτικὰς ἀποπέρας τῶν πρώτων Ἑλλήνων εἰς τὸν Εὐξεινον Πόντον και ἄλλας μεμακροσμένας χώρας, αἵτινες φυσικῶς ἐγένοντο ἀφορμὴ τῶν μυθικῶν, κατ' ἄλλους δὲ ιστορικῶν τούτων παραδόσεων.

Ὁ Ἴάσων και ἡ Μήδεια εἶναι τὰ κυριώτερα δρώοντα πρόσωπα ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ. Ἐκδρομὴ εἰς ἀγνώστους χώρας πρὸς σκοπὸν τινα, ὡς ὄλαι αἱ ἑλληνικαί τοιαῦται, ἔρωσ μεταξὺ δύο νέων, ὃν γεννᾶ πᾶσα συνάντησις τοιαύτη, και ἀπιστία και ἐκδίκησις, ἀπόλυτος συνέπεια συζυγικῆς δυσαρμοστίας, εἶναι ὄλη ἡ πλοκὴ τοῦ θρύλλου τούτου, ὃν οὐδεμία λογικὴ δύναται προτροπάδην ν' ἀποδεχθῆ ὡς μῦθον και χίμαιραν φαντασιοπλήκτου φαντασίας. Ἀφοῦ δὲ τὰ τέως Ἰρωϊκὰ θρυλλήματα και μυθεύματα ἀποδείκνυνται τανῦν ὑπὸ τῶν γεωλογικῶν ἐξερευνήσεων πραγματικὰ συμβάντα, ἐξελίξει τῆς τότε ὑπαρξάσης γενεᾶς, πῶς τολμήσωμεν νὰ κατατάξωμεν ἡμεῖς ἤδη τὸν Ἴάσωνα και τὴν Μήδειαν εἰς τὴν χορείαν τῶν φανταστικῶν οκιῶν; Μήπως πολλοὶ νεώτεροι συγγραφεῖς δὲν μιγνύουσι και ὀλίγην φαντασίαν εἰς τὴν ἱστορίαν; ἀφοῦ πάντως πνεῦμα και φαντασία συνακολουθοῦσι τὰς ἐκφάνσεις τῶν γεγονότων;

Φεύγει ὁ Ἴάσων πρὸς τὴν Κολχίδα, ἵνα λάβῃ και φέρῃ ἐκεῖθεν τὸ χρυσοῦν δέρας, ἐπὶ ἀμοιβῇ βασιλικῶν θρόνου, συμπαραλαμβάνων εἰς οὐμπραξιν και πολλοὺς ἄ-

λους συγχρόνους του νέου ἥρωα, ἐν ὄλῳ πενήντηντα ἔξ οὔ και πενήντηντῆρος Ἀργῶ ἐκλήθη ἡ ναῦς. Μετὰ πολλάς δέπεριπετείας και ἐκδρομάς ἀνά διάφορα ἀπροσπέλαστα τέως μέρη, ἀφικνοῦνται εἰς τὴν Κολχίδα, ὃπου ὁ Διήτης, παρ' οὔ ὁ Ἴάσων ἐζήτησε τὸ χρυσοῦν δέρας, τῷ ὑποσχέθη τοῦτο, ἐπὶ ὄρσις, οὐς τῇ βοήθειᾳ τῆς γόητος Μηδείας θυγατρὸς τοῦ Διήτου, παρ' ἧς ἠγαπήθη ὁ Ἴάσων ἐξετέλεσε κατὰ γράμμα. Πλὴν ὁ Διήτης παρέ-

Η ΜΗΔΕΙΑ

Κατὰ τὴν στιγμήν τῆς θανάτωσος τῶν τέκνων τῆς

βῆ τὴν ὑπόσχεσίν του, και ὁ Ἴάσων τότε μετὰ τῆς Μηδείας, ἧτις πορευθεύσασε φάρμακον, ἐφόνευσε τὸν δράκοντα, τὸν φύλακα τοῦ χρυσοῦ δέρατος και λαβόντες αὐτὸ διὰ νυκτός, ἀπέπλευσαν μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ὁ Διήτης φυσικῶς τοὺς κατεδίωξεν, ἀλλ' ἡ Μήδεια ἧτις εἶχε συμπαραλάβει τὸν μικρὸν ἀδελφόν της, τῇ συνεύσσει μετὰ τοῦ Ἴάσωνος ἐφόνευσαν αὐτόν, οὔ τὰ μέλη ἐρριπτον εἰς τὴν θάλασσαν, ἵνα ὁ Διήτης χρονοτριβήσῃ, συλλέγων και κηδεύων αὐτά. Ὁ Ἴάσων τότε μετὰ τῆς Μηδείας ἐπλευσαν εἰς τὸν ἀνατολικὸν ὠκεανὸν και ἐκεῖθεν διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς εἰς τὸν Νεῖλον και διὰ τῆς λιθυκῆς ἐρήμου εἰς τὴν Τριτωνίαν λίμνην και εἶτα ἐπέστρεψαν εἰς Μεσόγειον, ὃπου κατέφυγον εἰς Κρέοντα, τὸν βασιλέα τῆς Κορίνθου, τοῦ ὀποίου τὴν θυγατέρα Κρέουσαν (ἡ Γλαυκὴν) ἠθέλησε νὰ νυμφευθῆ ὁ Ἴάσων. Ἡ φιλέκδικος ὄμως Μήδεια ἐφόνευσε τότε τὴν νύμφην δοῦσα αὐτῇ ἔνδυμα και διάδημα δεδηλητηριασμένα, και προσέτι και τὸν Κρέοντα και τὰ ἴδια αὐτῆς τέκνα, τὸν Μέρμερον και τὸν Φέρητα, ταφέντας εἰς τὸ Ἑραῖον τῆς Κορίνθου και εἰς

οὓς οἱ Κορίνθιοι ἐνιαυσίους ἐτέλουν ἐξίλασμούς. Ἐκεῖθεν ἡ Μήδεια ἐφυγεν εἰς Ἀθήνας.

Τοιοῦτος δὲν εἶναι ὁ φυσικώτερος θρύλλος τῆς Μηδείας;

Φ. Π.

πρός πᾶσα ἡρώτητα αὐτόν, πού εἶναι ὁ σχολάρχης καὶ ὁ κ. Πολίτης.

— Ἐδῶ εἰς τὸ σπήτι, μοῦ ἀπάντησε καὶ τρέξας τῇ ὑποδεξιᾷ μου ἐκάλεσαν αὐτούς, προσελθόντας κἀντὶ ἀπροθύμως, ἡρέμως καὶ βραδυσκηνήτως.

Οὐδεὶς τούτων μ' ἐγνώριζε προσωπικῶς καὶ μὲ παρατήρουν φυσικῶς μετὰ περιεργίας καὶ προσοχῆς, ὅπως ἀπροσποίητου καὶ παραδόξου.

— Εἶμαι... εἶπον, καὶ ἔστιν.

Ὁ κ. σχολάρχης εὐτραφῆς τὸ σῶμα, ἐπλησίασαν κατὰ ἐν βῆμα.

— Εἶμαι ὁ... καὶ ἄλλιν ἔστην.

Ὁ κ. Πολίτης προέβη καὶ αὐτὸς σοβαρώτερος ἦδ.

— Ὁ... καὶ... ὁ... καὶ ἔστην.

— Ποίος, εἶπατε; μὲ ἔρωτον τότε ἀμφότεροι μετὰ πλείονος θάρρους.

ἠθέλα νὰ τοῖς εἰπῶ « Ὁ ὑπουργός » ὅ,τε μετεμελήθη.

— Ὁ... νὰ... ὁ... δημοσιογράφος... ἐπιθεωρητής... φίλος... καὶ...

Ἀμφότεροι μὲ παρατήρουν ἀκίνητοι καὶ μὴ γνωρίζοντες τί νὰ μοι εἰπωσίν.

— Ἀσπασμούς πολλούς ἀπὸ τὸν ἀδελφόν σας, εἶπα τότε πρὸς τὸν κ. Πολίτην καὶ ἔχω μερικὰς ἐφημερίδας ἐξ αὐτοῦ νὰ σας δώσω καὶ μὴν σημειώσω, ἀλλὰ δὲν ἠλικίζον νὰ διελθώμεν ἐντεῦθεν καὶ δὲν τὰς ἐλαβὼν μετ' ἐμοῦ.

— Ἄ... χάρω, μοὶ λέγει τότε οὗτος... καὶ ἐμεῖδιασεν ὀλίγον! Εἶτα δέ:

— Ὅριστε, μοὶ λέγει, νὰ πάρωμεν ἕνα καφέ.

— Εὐχαριστῶ, δὲν ἔχομεν καιρὸν τῶρα. Καὶ ἡ πόλις σας εἶνε δλη αὕτη; ἡρώτητα καὶ τοῦ κέτται τὸ καφφετζὸν σας, καὶ ἡ πλατεῖα σας, τὸ κέντρον σας;

— Ἄ! ποῦ πλατεῖα ἐδῶ; ὅτι βλέπετε εἶνε ἡ πόλις καὶ οἱ πολλοὶ ναοὶ της. Τὸ δὲ καφφετζόκι μας εἶνε ὑψηλὰ ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν. Ἐρχεσθε!

— Χάρω, χάρω, εἶπον καὶ ἀποχαιρετήσαντες αὐτούς ἀπήλθον ἐκεῖθεν κορευόμενοι πρὸς τὴν μονὴν τοῦ προφήτου Ἠλίου.

Μετὰ ἡμισΐας ὥρας πορείαν ἀνηρχόμεθα τὸ μέρος τοῦτο, τὸ μόνον ὑπάρχον ὄρεινον ὄψωμα τῆς Θήρας, διότι ἅπασα συνίσταται ἐκ ποσειδάνης, λίαν χρησίμου εἰς ὑδραυλικά ἔργα.

Ἐρ' ὅσον δὲ προσβαίνωμεν τὸ ὄψωμα καθίστατο ἀνωφερέστερον καὶ κατάμεστον ἐκ κισσέρως (ἐλαφροπέρας) εἰς μικρὰ στρογγύλα τεμάχια.

— Περιέργων! μοὶ λέγει τότε ὁ κ. Ζογγλά, τί πλῆθος τοιούτων λίθων, ὑπάρχει ἐδῶ.

— Ναί, καὶ ἀκριβῶς, ὡς βλέπετε, εἶναι εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τῆς νήσου.

— Δὲν φαίνεται ἡ θέσις νὰ παράγῃ αὐτούς.

— Βεβαίως ὅχι, διότι τὸ ἔδαφος εἶναι ἀποκλειστικῶς πατρῶδες καὶ ποσειδανιοειδές, ἀφοῦ δὲ συναπτῶνται καὶ κογχύλια καὶ ἄμμος ἀρκετὴ, κατὰ τὰς ἐποχὰς τῶν φοβερῶν ἐκρήξεων καὶ τῶν ἐδαφικῶν διαταράξεων, θὰ ἐξεσπρονδίσθησαν ἐκ τοῦ κρατήρος.

Μετ' ὀλίγον εἰσλήθημεν διὰ μεγάλης θύρας εἰς ἐκτεταμένον προαύλιον τῆς Μονῆς, ὅπου ἀρραγήματα τὰ ζῶα καὶ εἶτα δι' ἐτέρας θύρας εἰσλήθημεν ἐντὸς μικροτέρας αὐλῆς, δεξιέθεν καὶ ἀριστέρθεν τῆς ὁποίας εὐρίσκονται ὁ ναός, τὰ κελῖα καὶ λοιπὰ διαμερίσματα.

Ἐγκαῦθα, ἀπουσιάζοντος τοῦ ἡγουμένου κ. Σωφρονίου Γαβαλά, προσήλθεν ὁ ἱερομόναχος κ. Γρηγόριος, ὅστις ἀνέλαβε νὰ μᾶς φιλοξενηθῆ.

Μετὰ σύντομον σύστασιν αὐτοῦ πρὸς τοὺς συνοδοιπόρους μου γάλλους ἱερεῖς, μᾶς ὠδήγησεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ προφήτου, ὅστις μολονόσι εἶναι μικρός, ἔχει ἀξίαν μεγάλην διὰ τὰς παλαιὰς αὐτοῦ καὶ ὠραίας εἰκόνας καὶ τὰ ἀρχαῖα ἀγαθὰ αὐτοῦ σκεῦη. Ἐν τούτοις ὁμως ἡ πενιχρότης καὶ ἀπλότης, ἥτις ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἤρχισε νὰ μασιτίζῃ πάσας τὰς μονὰς τοῦ κράτους, ἐπικρατεῖ καὶ ἐνταῦθα. Εἶτα μᾶς ὠδήγησεν εἰς τὴν αἰθουσαν καὶ βιβλιοθήκην τῆς μονῆς, ἥτις ἐκτὸς μικροῦ λόγου ἀξίας ἐκκλησιαστικῶν τιμῶν παλαιῶν συγγραμμάτων ἐκὶ μεμβράνης ἐκτετυπωμένων, οὐδὲν τὸ ἀξιοπεριέργον περιέχει.

— Τὰ σπουδαιότερα βιβλία, μᾶς ἀφῆρασεν ἡ ἔθνικὴ βιβλιοθήκη καὶ ἐκεῖ εὐρίσκονται ἕδη, μᾶς εἶπεν ὁ ἱερομόναχος.

Εἶτα ἀφοῦ μᾶς προσήνεγκεν ἀπὸ μίαν μαστίχην καὶ ἐν κοχλιάριον γλυκίσματος τοῦ ποτηρίου, μᾶς ὠδήγησεν εἰς τὸν ὑψηλότερον ἐξώστην τῆς μονῆς, ὅστις εὐρίσκεται εἰς 1887 πόδας

ἄνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἐνθεν τὸ θέαμα εἶναι λαμπρότατον καὶ ὀφθαλμὸς περιβάλλει κάτωθι αὐτοῦ ἅπασαν τὴν νῆσον καὶ μεγάλην ἔκτασιν τῆς περὶ τὴν θαλάσσης μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ ἐγκατεσκαρμένων νήσων.

Κατελθόντες ἐκεῖθεν ἀποχαιρετήσαμεν τοὺς καλοὺς καλοῦντες, οἵτινες φαίνεται εἶναι εὐχαριστήμενοι ἐκ τῆς μονοτονίας ταύτης καὶ ἐξοικτῆς εὐαερού καὶ καλλυμῶφρου διαμονῆς των καὶ διηυθύνθημεν πρὸς τὸ Μέσα Βουνοῦ, ὅπου ὑπάρχουν ἀρχαιοτῆτες καὶ ἐνθα κατὰ τὴν γνώμην τοῦ προσοῦ κ. Ζογγλά θὰ εὐφάνομεν ἐκεῖ περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὅτε δὲ ἐκαθήμεθα νὰ φάγωμεν.

Εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ὅτι ἡμίονος κοφορτωμένος διὰ δύο κοφίνων ἐδεσμάτων εἶχε προαποσταλῆ εἰς Προφήτην Ἠλίαν.

Ἄμα δὲ ἐκκινήσαμεν ἐντεῦθεν ἐθέσαμεν αὐτὸν εἰς πρωτοπορείαν πρὸ τῶν ὀμμάτων μας καὶ ἡμεῖς ἠδουλοθούμεν διὰ μέσου στενωμάτων ἀτραπῶν καὶ ἐπικινδυνωδεστάτων κρημῶν αὐτόν, διότι τὸ ὄρος τοῦ προφήτου Ἠλιοῦ συνέχεται πρὸς τὸ Μέσα Βουνοῦ ἐν ταπεινωτέρῳ ἀποστάσει.

Ὁ καιρὸς ἦτο εὐδινάτατος δι' ἐκδρομῆν καὶ ἐνεκα τῆς συνέφουδος αὐτοῦ καταστάσεως οὔτε ζέση οὔτε ψυχὸς ἐπεκρατεῖται.

Ἐξερχόμενοι τῆς Μονῆς παρετηρήσαμεν ἐκὶ βραχυδούς ὑψώματος ἠλιοτρόπιον ἐστηκότα καὶ ὑπαξιωματικὸς τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ συνοουμένουσ δι' αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀμοργόν. Τῇ παρακινήσει τοῦ κ. Ζογγλά ἐπλησίασαμεν αὐτοὺς καὶ ἐπληροφόρηθημεν, ὅτι ἦτο ἡ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ κ. Ἀντ. Κατσιμήδη χαρτογραφικὴ ἀποστολή, καταμετρούσα τὰς ἀποστάσεις καὶ τὰς νήσους διὰ τὴν κατὰστρωσιν τοῦ νέου χάρτου τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸν καθορισμὸν τοῦ νέου κτηματολογίου τοῦ ἀφορῶντος εἰς τὴν στρεμματικὴν φορολογίαν. Ἡ ἐργασία αὕτη, ὡς γνωστὸν, ἤρξατο ἀπὸ ἐκτετασίας ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας καὶ τοῦ Ἄργους, ἥτοι ἀπὸ τῶν μεγαλειτέρων ἡμῶν πεδιάδων, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ συνταγματάρχου αὐστριακοῦ κ. Χάρτελε.

Ἢδη εἴχομεν κατέλθει κατὰ τὸ ἡμισυ αὐτοῦ μέρος τὸ ὄρος τοῦ προφήτου Ἠλιοῦ καὶ ἀνηρχόμεθα τὸ τοῦ Μέσα Βουνοῦ, ὅτε κατιστάμεθα πρὸ ἐπικινδυνωδεστάτης διόδου. Τὸ βουνὸν τοῦτο ἀποτελεῖται εἰς τὸ ἐμπρόσθιον αὐτοῦ μέρος ἀπὸ μονομερούς πετρώδους κωνοειδοῦς ὑψώματος, ἐκατέρωθεν τοῦ ὁποίου ἡ Μεσόγειος θάλασσα ἀπειλητικὴ καὶ ὅπως γαίονουσα ἀπὸ πετακοσίων ὡς ἔγγιστα μέτρων ἀποστάσεως, ἀναμένει νὰ καταδροχθῆσιν ὅταν ἠθελε κατακυλίσῃ καὶ δίκην ἀμύμονος μάλης μέχρι τῆς ἀγκάλῆς της περιέλθει.

Στενή, μικρὰ, εἰς τὸ ἀνώτατον ὄριον περιωρισμένη, ἀτραπὸς μόνον διὰ τὴν διάβασιν, λαγωῶν καὶ κοινῶν κατ'ἀλληλοστροφῆς ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς κλιτύος τοῦ βουνοῦ εὐρεστικῶς, ἐφάδιζε φορικῶδες τὸν θέλοντα νὰ διέλθῃ ἐκεῖθεν καὶ περὶ πολλοῦ ποιούμενον τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν.

Τρόμος μὲ κατέλαβε, διότι ὡς προεῖπον, τὴν θέλω ἀκόμη τὴν ζωὴν μου καὶ διελογιζόμεν, ἂν ἐπικύηται ἀνάγκη τις ἀνακαλύψως μεγάλου θησαυροῦ ἐκεῖθεν τοῦ βουνοῦ τούτου, ὅπου μετεβαίνωμεν, ὅτε παρὰ προσδοκίαν, οἱ πρὸ ἐμοῦ προπορευόμενοι κ. Ζογγλά καὶ Ζιράρ, κλίναντες τὴν κεφαλὴν ἐχώρησαν μετὰ τῶν ἔκτων τῶν πρὸς τὰ πρόσω.

— Γενναῖοι! εἶπον κατ' ἐμαυτόν, ἀλλ' ὄντως πρέπει νὰ ἦναι τις τοιοῦτος ἱερεὺς νὰ ἔχῃ ἀπεριώσει τὴν ζωὴν του εἰς τὸν θάνατον διὰ νὰ καταφρονῇ πάντα κίνδυνον ζωῆς.

— Τί νὰ κάμω καὶ ἐγὼ;

Ἐκέντησα τὸν ἡμίονόν μου καὶ προέβην, ἐνῶ δὲ διὰ τοῦ ἀκρου τῶν ὀφθαλμῶν μου παρετήρουν τὸ ἀχανές βάθος, τρόμος μὲ κατέλαβε καὶ αἱ μελανώτερά σπέσιος δτήρχοντο πρὸ τῆς διανοίας μου. Ἄν πρὸς στιγμήν οἱ πρὸ ἐμοῦ πορευόμενοι χάσασιν τὴν ἰσορροπίαν καὶ κατακυλίσωσι εἰς τὴν κατωφέρειαν καὶ ἐγὼ μετ' αὐτούς; Καὶ ταυτοχρόνως ἐραυταζόμεν τὸ γεγονός, τὸ σῶμα μου καταφερόμενον ἐπὶ τῆς κλιτύος, καὶ τῶν βράχων, τὴν κεφαλὴν μου προσκρούουσαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ τελευταῖον τὸ καταμεμωλωπιμένον σῶμα μου ἡμιαναισθητὸν βιθυζόμενον ἐν τὸς τῆς θαλάσσης, ὅπου εὐρίσκε τὴν διαρκῆ ἀναισθησίαν του! Πέραν τούτου ἡ φαντασία μου δὲν ἐφάνη.

(ἔπειτα συνέχεια) Ροῦς.

Αἱ ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ
ΕΝΟΣ ΡΩΣΣΟΥ ΣΟΦΟΥ

Μετὰ 300 καλλιτεχνικῶν εἰκόνων ἐν τῷ κειμένῳ.
Κατὰ μετάφρασιν Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγ. φύλλον)

Τῇ ἐπαύριον, τῇ προσκλήσει τοῦ Ἀσταχᾶ, ἐπέβησαν ἐπὶ ἄλλοκότου ἱναερίου μηχανήματος, ὅπως τοὺς μεταφέρῃ εἰς τὴν Φωτεινὴν Πόλιν.

— Περιέργων... εἶπεν ὁ γέρον σοφός, ὁμοιάζει πρὸς τὴν συσκευὴν τοῦ Φιλίπς.

Ἐνῶ δ' εἶχον ἀνέλθει, τὸ ἱναερίον σκάφος ἤρξατο ν' ἀνωφύουται, ὅτε ὁ Φαρενχάϊτ ἀπολίσεας τὴν ἰσορροπίαν του, ἐμεινεν εἰς τὸ ἔδαφος.

— Ὁ Φαρενχάϊτ! ὁ Φαρενχάϊτ! ἀνέκραξαν πάντες μετὰ τρόμου.

Ὁ Ἀσταχᾶς, κάτοικος τοῦ Ἄρεος.

Πλὴν Ἄρειος τις συλλαβὸν αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς του ἔβηταξεν ἀμέσως εἰς τὰ ὕψη καὶ προφθάσας τὸ ἀερόστατον, ὅπου εἶχον ἐλαττώσει τὴν ταχύτητα του, μετέφειρν αὐτὸν παρὰ τοῖς συντρόφοις του.

— Οὐρρά! οὐρρά! ἀνέκραξαν περιχαρεῖς πάντες, ἰδόντες αὐτὸν ὁῶν καὶ ἀδλαβῆ.

— Godem!... ἀνέκραξε τότε ὁ ἀμερικανὸς, γελῶν, οἱ ἀνθρωποὶ οὗτοι πραγματικῶς εἶναι τίλειοι καὶ δυσκόλως ἀποθνήσκουσι, ἀφοῦ ἔχουσι πάντα τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τὸ σκάφος διέτρεξεν εὐθείαν ὁδόν, διελθὼν ὅτε μὲν σκυλίους καὶ καταψύτους πεδιάδας, ὅτε δὲ βρη μαγευτικώτατα καὶ ἐκτεταμένιας τεχνικὰς διάρρυγας, ἃς οἱ ἡμέτεροι γήϊνοι μετὰ περιεργίας ἐζητᾶζον διὰ τῶν τηλεσκοπίων ἀπὸ τοῦ ὕψους, εἰς ὃ εὐρίσκοντο.

Πρὸς τὴν ἑκτην ὥραν τῆς ἑσπέρας ἀφίκοντο ἀνωθεν ἐκτεταμένης ὕψους ἐπιφανείας, ἣν ὁ γέρον ἀνεγνώρισεν ὡς εἶδος μεγάλης λίμνης ἢ μᾶλλον Μεσογείου θαλάσσης, ἐν ἣ ἀπολήγουσι διάφοροι διάρρυγες, ὑπὸ τοῦ Σκιαπαρέλλη ἀναλυθεῖσαι.

Αἱφνης ἡ νύξ διεδέχθη τὸ φῶς καὶ λαμπερὸν ἄστρον ἐπέφανε εἰς τὸν ὄριζαντα, ὅτε ὁ Γοντρὰν ἀνέκραξεν.

— Ἡ σελήνη! ἡ σελήνη!

Ὁ γέρον ἔκαμεν ἀπροσδοκῆτον πῆδημα ἐκπλήξεως πρὸς αὐτόν, ὁ δὲ Φοικουλέ ἐπεχείρησε κίνημα ἐπιθετικόν, ὅπου ἀντιληφθεὶς ὁ Γοντρὰν, διώρθωσεν ἀμέσως τὴν ἐκφρασθεῖσαν ἀνοησίαν του.

— Ναί, ἡ σελήνη τοῦ Ἄρεος, εἶπεν, ἡ μᾶλλον μία τῶν σεληνῶν τοῦ ὀ Φόβος.

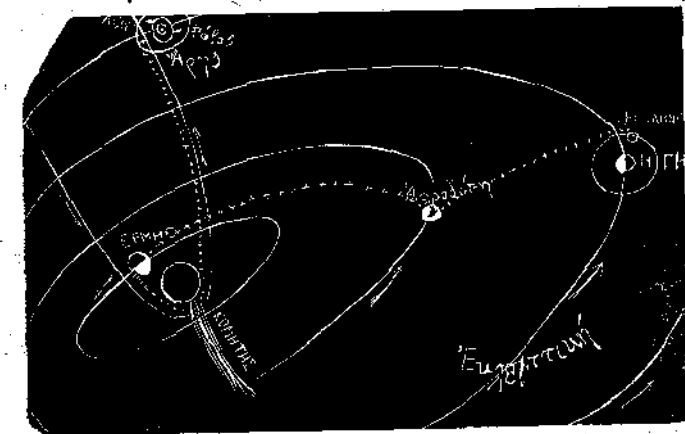

Ναί, ἡ Σελήνη τοῦ Ἄρεος, εἶπεν.

— Ἄ! μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ γέρον, ὠραία παραμυθία, ἡ σελήνη τοῦ Ἄρεος, ὅπως ἡ σελήνη τῆς γῆς.

Μετὰ τρεῖς ὥρας ἐφθάσαν πρὸς φωτεινὴς ἔκτασεως καὶ μετ' ὀλίγον διέκριναν τὴν Φωτεινὴν Πόλιν, πρωτεύουσαν τοῦ Ἄρεος.

Τὸ θέαμα ἦτο μαγευτικώτατον. Ὅσω ἐπλησίαζον, ἀντεπαρέβαλλον αὐτὴν πρὸς τὴν ὠραίαν πόλιν τῆς Νέας Ἰόρκης, καταυγάζουσαν ἐκ τῶν ἠλεκτρικῶν αὐτῆς φωτῶν.

Τὸ δρομολόγιον τῶν ἡμετέρων γηίνων.

— Οἱ κάτοικοι αὐτοὶ, πολλὰ καλλιέργουσι τὰς ἐπιστήμας, ἀνεφώνησεν ὁ Ὀσιπῶφ ὅλος χαρᾶς.

— Ἐξαισία πόλις, ἀνέκραξεν ὁ Γοντρὰν. Πολλὴ ἐπέθύμουν ὁ γάμος μου, ἂν δὲν γίνῃ εἰς τὴν γῆν, νὰ ἐγίνετο ἐν τῇ πόλει ταύτῃ.

Ἡ Σελήνη τὸν παρετήρησε μειδιῶσα.

Αἱφνης τότε εἰς Ἄρειος πετάξας, διηυθύνθη πρὸς τὴν πόλιν ταύτην.

— Πού πηγαίνει; ήρωτησαν οι γήινοι.
 — Να ειδοποιήση τας αρχάς, απήντησεν ο Άοταχάς.
 Μετ'όλιγον ο άπειλθών Άρειος επανήλθε και το άερόστατον διηυθύνθη προς μεγάλην οικοδομήν, ένθα πλήθος Άρειών άνέμενεν αυτούς.
 — Είναι το Πανεπιστήμιον αυτών εκεί, άνέκραζεν ο Όσιπώφ και μάς προετοιμάζουν ίσως ύποδοχόν.
 Έξελθόντες μετά ταύτα εις την πόλιν, ώδηγήθησαν πρό του πληθους αυτού, ένθα Άρειός τις άνελθών επί ύψώματος προσηγόρευσεν αυτούς και ειπέ διάφορα και πολλά καταληπτά και άκατάληπτα, άτινα δέν έτυχον της επιδοκιμασίας μέρους της ομηγύρεως. Τότε ούτος διηύθυνε προς αυτούς σωληνοειδές άντικείμενον, όπερ εκράτει και διά μέσου τούτου έρριπεν εις τους άντιπάλους του φλογώδη τινα ύλην, εξ ης επήλθε μεγάλη σύγχυσις και ταραχή, πολλοί δε κατέπεσαν φέρδην μίγδην επί του έδάφους. Η συγκίνησις διήρκεσεν επί τινα λεπτά, μεθ' ό πάντες άπεσώθησαν εις τας οικίας των.
 Οι ήμέτεροι εξεπλάγησαν επί τοις γενομένοις. Είτα δε εξήλθον ανά την πόλιν, ήν μετά περιεργίας θαύμαζον, και περιβαλλον προς την Βενετιάν, διότι αι όδοι αυτής ήσαν ύδατιναι.
 — Και πώς διέρχονται; διά λέμβων; ήρωτησεν ή Σελήνη
 — Άφου έχουν πτέρυγας, τί θέλουν τας λέμβους; έπίειπεν ο Όσιπώφ.
 Μετά ταύτα ο Άοταχά ώδηγησεν αυτούς εις γιγαντώδες ίσημερινόν τηλεσκόπιον, όπου μετά συγκινήσεως ο γέρον σοφός προσήλθε πρώτος ίνα παρατηρήση, ως έλεγε, τους Μικρούς πλανήτας ών το σύνολον, 224 τόν αριθμόν δέν υπερβαίνει το τρίτον μέρος της γής και ούς εκείθεν διά τών άτελών τηλεσκοπίων των δέν εινε δυνατόν ο άνθρωπινος όφθαλμός να παρατηρήση, ένεκα της μεγάλης σμικρότητός των.
 — Και πώς άνεκαλύφθησαν και διατί είναι τόσον μικροί; ήρωτησε περιέργως ο Φαρενχάιτ.
 — Πολύ δυσκόλως και μετά μεγάλης έπιμονής και ύπομονής άνεκαλύφθησαν υπό διαφόρων άστρονόμων, άπεκριθη ο γέρον σοφός. Τα άστεροειδή δε άυτα σώματα, έζηκούθησε, δέν εινε λειψανα ένός πλανήτου, αλλά μάλλον συστατικά στοιχεία, άπεσπασμένα του ήλιακού ίσημερινού, άφ' ένός μιν άπό της ισχυράς έλξεως του Διός και άφ' έτέρου έμποδιζόμενα άπό της αυτής ταύτης έλξεως του να συνέλθωσι ποτε και άποτελέσωσιν έν μονομερές σώμα.
 Ό Γοντράν κειχώς ήκουε ταύτα.
 — Η θεωρία αύτη περίπου όμοιάζει την ιδιάν σου, τώ ειπεν ο γέρον.
 — Βεβαίως, βεβαίως, απήντησεν ο Γοντράν.
 — Και δέν έχουσιν όνόματα οι πλανήται ούτοι;
 — Πώς; Δημητρα, Ηρα, Ηβη, Ψυχή, Καλλιόπη, Κάμιλλος, Σύλβη, Φώς, Γάλλια κτλ.
 — Είναι κατοικούμενοι οι μικροί αυτοί κόσμοι; ήρωτησεν είτα ή Σελήνη;
 — Πολύ πιθανόν, άπεκριθη ο γέρον.
 — Και διατί όχι; προσέθηκεν ο Γοντράν. Μήπως ή Έλλάς, ήτις υπήρξεν ή δεξ της αρχαιότητας, δέν είναι μικρός περιωρισμένος γώρος;
 — Να, αλλά άποτελεί μέρος της γής, απήντησεν ή Σελήνη
 — Δέν έχει να κάμη τίποτε τούτο, έπίειπεν ο γέρον. Είς έκαστον κόσμον όσονδήποτε και άν ήναι μικρός, δύναται να ύπάρχουσι και κάτοικαι.
 Ό Άοταχά, όστις μετά περιεργίας ήκουεν αυτούς και ήρωτησεν περί τίνος πρόκειται, άφου έμειδιάσε, προσέκαλεσεν αυτούς να τόν άκολουθήσωσιν.
 Εισήλθε πρώτος έντός μεγαλοπρεπούς οικοδομής και μετ' αυτών οι ήμέτεροι γήινοι. Άλλ' όποια υπήρξεν ή εκπληξίς των όπότεν τοις εξετέθη σειρά φωτογραφιών των διαφόρων κόσμων του σύμπαντος.

— Θαυμάσια! λαμπρά! άνέκραζεν επανειλημμένως ο Όσιπώφ μεθ' έκάστην αυτών.
 Ότε δε τοις επεδείχθη έτέρα σειρά εικώνων, της Ρωσίας, Γαλλίας, Άγγλίας, Ιταλίας και λοιπών μερών της γής και άνεγνώρισαν την Πετρούπολιν, τους Παρισίους, την Νέαν Υόρκην και άλλας πόλεις της γής, ο θαυμασμός των υπήρξεν άπερίγραπτος.
 — Άπίστευτον! άνέκραζεν ο Φαρενχάιτ, οι άνθρωποι ούτοι έφθασαν εις τόν τελειότατον βαθμόν της άναπτυξιάς των, άφου γνωρίζουν τόν τρόπον να εισχωρώσιν εις τα μυστήρια των άλλων κόσμων!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ
Πυροβόλα και Κεραυνοί.

— Έως ποτε, ήρωτησεν αίφνης ο Φαρενχάιτ τόν γέροντα σοφόν, θα με σύρης ούτως οπισθεν σου;
 Ό Όσιπώφ επί τη έρωτήσει ταύτη συνέσπασε τας όφρυσ και παρατηρών μετά προσοχής τόν άμερικανόν.
 — Άγαπητέ μοι, Κύριε, τώ λέγει, δέν δύναμαι άκριβώς να σοι άπαντήσω.
 — Και τίς τότε, εκτός υμών, δύναται να μοι πληροφορήση τούτο;
 — Έγώ! απήντησεν αυθορμητώς ο Φρικουλέ, ή μάλλον ο κύριος αυτός και επείδειξε τόν κόμητά, όστις όλιγον άπωτέρω συνωμίλει μετά της Σελήνης.
 — Τι φρονείτε υμεις; ήρωτησε τότε τόν κόμητα ο Φαρενχάιτ.
 — Ότι δέν δύναμεθα να επανέλθωμεν εις την γήν, πριν ή κατά την γνώμην του σοφού γέροντος, φθάσωμεν μέχρι των περάτων του σύμπαντος.
 — Δηλαδή έως πού;
 — Μέχρι του Ποσειδώνος! δηλαδή εκατόν δεκα έκατομύρια λεύγας άκόμη.
 Ό άμερικανός όλιγον έλειψε να παχώσθη.
 — Και έχομεν τα μέσα να μεταβώμεν εκεί;
 — Βεβαίως, άπεκριθη τότε ο Όσιπώφ, αλλά μάς λείπει ο χρόνος. Άπαιτείται πενήτηκοντα έτών καιρός.
 — Και έτερα πενήτηκοντα έτη, δια να επιστρέψωμεν, προσέθηκεν ο Φρικουλέ.
 — Άλλά θα έμειθα νεκροί έως τότε, ύπέλαθεν ο Φαρενχάιτ.
 — Σεις ίσως... ο κ. Όσιπώφ, αναντηρήτως, άλλ' οι δύο αυτοί νέοι, ο Γοντράν και ή Σελήνη και έγω, έχομεν πολλὰς έλπίδας να ζήσωμεν και να επιστρέψωμεν, αλλά άξίζει πλέον τόν κόπον να επανέλθωμεν εις την γήν, εις ταιαύτην προθεσμηκυίαν ήλικίαν; ειπεν ο Φρικουλέ.
 — Και άν θα εύρητε τόν μέσον της επιστροφής, υπέλαθεν ο γέρον μετά θλίψεως.
 — Βεβαίως, άπεκριθη ο Φρικουλέ, και πρέπει τέλος να σκεφθώμεν περί των δύο αυτών νέων, οτινες είναι καιρός φρονώ, ν' άπολαύσωσι των εύεργετημάτων του γάμου.
 Ό γέρον έταπεινωσε την κεφαλήν, παραδοθείς εις βακθίας σκέψεις, ο δε Φαρενχάιτ όλος άπελπισμένος συνέσφιγγε τους όδόντας.
 Έν τη καταστάσει ταύτη διατέλουν οι ήμέτεροι γήινοι, ότε ο Άοταχάς έτρεξεν έσπευσμένως προς αυτούς.
 — Έάν θέλετε να παρεμβήτε εις την μεγάλην Άρτίον εκατόμβην, ήτις μέλλει να γίνη, τοις ειπέ, πρέπει να με άκολουθήσητε άμέσως.
 Ό Όσιπώφ εκέκθη τότε την κόρην του.
 — Βεβαίως, δέν πρέπει να μάς άκολουθήση, ειπεν ο Γοντράν, προς άποφυγήν παντός κινδύνου.
 — Βεβαίως, προσέθηκεν ο γέρον και άν ή εύπρέπεια τόν επέτρεπε, θα σας παρεκάλουν να παραμείνητε πλησίον της, κ. κόμητα, αλλά...

— Όπερ βεβαίως, καταργάρη μου, δέν θα σέ δυσπρόσπει ποσώς, τώ επισήρυσεν ο Φρικουλέ, αλλά...
 — Άλκιδη! τώ ειπεν ο Γοντράν, είσαι φίλος μου!
 — Άμφίβαλλες ποτέ;
 — Άκριβώς δια τούτο θα σέ παρακαλέσω να παραμείνης συ πλησίον της.
 — Έγώ; και να στερηθώ του μοναδικού αυτού θεάματος, του έναερίου πολέμου; Είναι σκληρόν!
 — Τότε ο Φαρενχάιτ, ειπεν ο κόμης.
 — Γαδεν! απήντησεν ούτος, ο κληροεπίπεσον εις έμέ. Έστω! θ' άγρυπνήσω επί της ασφαλείας της μνηστής σου, όχι όμως της κόρης του άθλιου αυτού γέροντος, και επί μιζ συμφωνία.
 — Όποια; ήρωτησεν ο κόμης.
 — Να καταγίνωμεν κατόπιν, να εύρωμεν τόν μέσον της επιστροφής μας εις την γήν.
 — Έστω! είμεθα συμφωνοί.
 Ένθ' δ' έπορεύοντο εις την μάχην, ο Άοταχάς εξήγει εις τόν γέροντα τας συνθήκας του μέλλοντος πολέμου και τώ έλεγεν, ότι ή έκβασίς αυτού εξαρτάται άπό των νεωτέρων πολεμικών ή στρατηγηκών ανακαλύψεων, δε έκάτερος των πολεμικών ήθελε κάμει επιτυχέστεραν χρήσιν.
 Ένώσω επλησίαζον ή κίνησις έφαινότο ζωηροτέρα, ένθ' εις τόν άέρα πληθός ένοργάνων και άνοργάνων όντων διέσχιζεν αυτόν πανταχόσε.
 Τέλος άφίκοντο εις έκταταμένην άπειρομεγέθη πεδιάδα, εκατέρωθεν της οποίας ημνήν Άρειών ένδοσιωδάς και μετά πατάγου προσήρχοντο εξ όλων των σημείων. Είς δε τόν δριζόντα μελαναι κηλίδες διεκρίνοντο ίπταμένων μαχητών.
 — Είναι καιρός ν' άποχωρισθώμεν, ειπέ τότε ο γέρον εις την θυγατέρα του και ήτομαζέτο να την άποχαιρετήσῃ, ως και τόν σύνδοδν της κ. Φαρενχάιτ, ότε παρεμβάντο του Άοταχά.
 — Είναι επικίνδυνον να μείνουν εδώ, ειπεν, καλύτερον να εισέλθωσιν έντός έναερίου σκάφους και ν' άνυψωθώσιν εις άρκιτόν ύψος, όπόθεν ως άπό έξώστου και έντελώς άκινδύνως θα θεώνται την μάχην.
 — Άραία, περίφημα, άνέκραζαν πάντες, όπερ και άμέσως έγινετο.
 Είτα ο Άοταχάς τους ώδηγησεν πλησίον μιζ κανονοστοιχίας, άπαρτιζομένης εκ παμμεγέθων λεπτών σωλήνων.
 — Άπλούστατα τηλεβόλα έχουσιν οι άνθρωποι ούτοι, άνέκραζεν ο γέρον. Μεταχειρίζονται την καθύσιν του ύδρογόνου, ήτις παράγει σειράν εκρήξεων, αναπαλλουσών μεθ' όρμης τα έναίρια στρώματα, παράγοντες ούτω είδος τεχνικής θεάλλης παρασυρούσης πάν τόν προστυχόν.
 Ένθ' δ' έλεγε ταύτα, φοβέρα εκπυροκρότησις άντήχησε και είτα σειρά τοιούτων μετά καταπληκτικῆς δυναμείως.
 — Ω! ή μάχη έρχεται, άνέκραζεν ο Γοντράν.
 Είτα διά μιζ τόν πυρ έγενικεύθη και τα άκίνητα τείως σμήνη ηρξαντό να κινώνται όλομελώς. Άνωθεν δε του έχθρικού στρατοπέδου πυκνόν νέφος καπιού κατεκάλυψε τόν άνωθι αυτού ούρανόν.
 — Περιεργον! τόν νέφος αυτό έρχεται προς ήμας, ειπεν ο Γοντράν.
 — Άληθώς! έπίειπεν ο γέρον, φαίνεται είναι νεωτέρα ανακάλυψις, άντι να στέλλη σφαίρας προς τόν έχθρόν, άποστέλλει νέφος μετά στοιχείων επικινδύνων.
 Μετ' όλιγον άπό του νέφους αυτού έγινετο εκρηξις και πληθός εκσφενδονιστικών ύδων επέπεσε κατά των έχθρών, επενεγκουσών μεγίστην καταστροφήν. Τότε ή μάχη έγινεκεύθη λυσσωδάς και πανταχόσε ήκούοντο οίμωγαι και κλαυθμυρισμοί, ένθ' μυριάδες πυρκαϊκτροτικαίουσικα διέσχιζον τας άποστάσεις μετά πατάγου επιφέρουσαι την άπόγνωσην και τόν θάνατον εις τους μαχητάς. Οι δε κρότοι των πυροβόλων έγενέκονον τόν θόρυβον και τόν τρόμον.
 Είτα μετά φοβέραν πλήην σώμα προς σώμα, καθ' ήν τα

πάντα άνεμίχθησαν σιδήρω και πυρι και ο θάνατος εθέρισε τους τολημρούς τούτους θνητούς, επήλθεν ή νύξ, ήτις διέλυσε τα πάντα.
 — Και ποίος ένίκησε; ήρωτησε τότε ο Γοντράν.
 — Και έγω δέν άντελήφθην, άπεκριθη ο Όσιπώφ. Ός φαίνεται, θ' άποφανθή το διεθνές συμβούλιον. Άλλως τε εδώ δέν πρόκειται περί νίκης, αλλά περί της έκαττώσεως του πληθυσμού των κατοίκων του Άρειος.
 Μετά μίαν δ' ώραν, ένθ' οι ήμέτεροι συνεσκέποντο περί της άποχωρήσεως αυτών και διαθέσεως της επομένης ημέρας, φοβερός κατακλυσμός, άνήκουστος και άπροσδόκητος αυτοίς αίφνηθίως επήλθεν, συμπαρασύρων τα πάντα.
 Ό άμερικανός, όστις έγκαίρως είχε κατέλθει εκ του ύψους, εις ο μετά της Σελήνης είχαν ανέλθει, άνεφώνησεν έντρομος.
 — Τι είναι πάλιν τούτο;
 — Οι κυκλώνες, οτινες είναι συνήθεις ένταύθα και άνάτρεπτοι δένδρα, πόλεις και δη άκόμη.
 — Θεέ μου! άνέκραζεν ή Σελήνη περίτρομος, έως ποτε θα έξακολουθήσωσι τα δεινά ταύτα;
 Καθ' όλην την νύκτα τα στοιχεία πάντα του ούρανου έμαινόντο προς τα της γής, ένθ' το έδαφος συνεχώς συγκλονιζόμενον εκινείτο διαρκώς, μέχρις ου ή Φωτεινή Πόλις τέλειον κατεστράφη και εξηφανίσθη εκείθεν. την δ' επαύριον οι ήμέτεροι γήινοι άπροσδοκίτως εύρέθησαν άπομεινονωμένοι επί μικράς τινος νήσου άγνώστου τείως αυτοίς και μόλις έχούσης 100 μ. μήκους.
 (Έπειτα συνέχια)

Η 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ό βορράς έν άγρία θεάλλη κακόν μέγα μνηύει στήν γήν πλην ή Ίρις φαίδρα άνατέλλει έκπληρούσα θνητών την εύχην.
 Γλυκύ πόσον κι' έράσιμον όμμα την μορφήν νεανίου φαιδρύνει της ψυχής τόν όρίζοντα τύρα ή χαρά κι' εύτυχία εύρύνει.
 Χαράς δάκρυα στίλβουσιν ήδη εις την όψιν παρθένου έρώσης μειδιώσι τα ρόδα της χείλη πλην εις πάγους νυκτός μειδιώσης.
 Άχ! εκπνέει άπόψε εις χρόνος ο νεκρούσιμος κύνων ήχελ.... πτωχών πόσων έν δάκρυ, εις στόνος των χειλέων των φεύγ' άντ' εύχης.
 Άφαιρείτ' άφ' ήμων ένας πόθος όνειρόν τι ή πλάνη κι' έλπίς, στρέφειτ' άλλη σελίς της ζωής μας δέν ύπάρχ' εύτυχία αληθής.
 Λοιπόν άνθρωπε χοίρου κι' έφέτος ότι χρόνος του βίου σου σβύνει σάν τόν άθυρμα, όπερ κατ' έτος του παιδιού την καρδίαν φαιδρύνει.
 Νέος άδειτ' έν ρέμβη γλυκειά ότ' ή νύξ αφαιρεί άφ' υμών εκ του κάλλους σας μίαν άκτίνα εκ του στήθους σας ένα παλμόν.
 Έ Μικτών Έθαγγελία Κοραναίου.

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΦΥΣΙΣ“

Α. Σ. Βόλον. Ζητούμενα φύλλα σās ἀπεστείλαμεν. Ταχυδρομικῶς ἐγράψαμεν. — Γ. Β. Λ. Κέρκυραν. Εὐχαριστῶς, ἀλλὰ δὸν νὰ διατελήτε συνδρομητῆς τῆς «Φύσεως». — Ν. Ν. Βόλον. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Ἀπηντήσαμεν ταχυδρομικῶς. — Β. Σ. Μεχάλα - Κεμπέρ. Ἐπιστολή καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Παραγγελία σου ἐστάλη ταχυδρομικῶς. — Μ. Ψ. Μιτυλήνην. Ἐπιστολαὶ ἐλήφθησαν. Ἐγράψαμεν. — Δ. Κ. Τρίπολιν. Σās ἐνεγράψαμεν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη ὡς καὶ τοῦ φίλου σας. Εὐχαριστοῦμεν. — Ν. Π. Γ. Τσοτσίλιον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ταχυδρομικῶς ἀποδείξιν. — Π. Ζ. Μ. Κώναπολιν. Ἐπιστολὴ μετὰ συνδρομῆς σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξεις ταχυδρομικῶς μετὰ ζητουμένων φύλλων. — Ν. Κ. Ἀγα. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξιν ἀποστείλαμεν ταχυδρομικῶς. — Γ. Α. Κ. Ἀνδρόν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀποδείξιν μετ' ἀριθμοῦ λαχείου ἀπεστείλαμεν ταχυδρομικῶς. Εὐχαριστοῦμεν. — Ε. Σ. Γαρδικίον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀποδείξεις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας ἐστάλη ὑμῖν ταχυδρομικῶς. — Θ. Β. Κ. Κέρκυραν Καλῶς. Εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα σās ἀποστέλλομεν. Ἀριθμὸς σας 852 — Ν. Γ. Σιστόβιον. Συνεστημένη μετὰ φιλοφρονειῶν ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ταχυδρομικῶς ἐγράψαμεν. —

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Ἀριθμητικὰ Προβλήματα

109. Πόσα πτηνὰ εἶχε πτηνοτρόφος τις, ἀφοῦ ἐκ τοῦ ὄλου ποσοῦ τὸ 1/3, τὸ 1/12 καὶ τὸ 1/21 ἐκλάπησαν, ἐκ δὲ τοῦ ὑπολοίπου τὸ 1/11 ἐδαρῆθη εἰς τὸν ἀνακαλύψαντα τοὺς κλέπτας, ὁπότε ἀνεῦρε τὰ λοιπὰ 500;
110. Τίς ἐκ τῶν ἀριθμῶν διδὲι πηλίκον τὸ διπλάσιον τοῦ 8, ἀφοῦ ἠγομμένως αὐξήθη κατὰ τὸ ἐξαπλάσιον τοῦ 8 καὶ διατρεθῆ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ, ἦτοι τοῦ ἐξαπλασίου τοῦ 8;
111. Εἰς τίνα κῆπον μετέβησαν 120 στρατιῶται, ἵνα ἀγοράσωσι διάφορα ὄπωρικά, ὃ δὲ κηπουρὸς ζητήσας διὰ 4 μανδράνια 1/2 τοῦ λεπτοῦ, δι' ἕκαστον πορτοκάλιον 4 λεπτὰ καὶ δι' ἕκαστον πεπόνιον ἐν δισεπτῶν, ἔλαβεν ἐν ὅλῳ τόσα λεπτὰ ὅσοι ἦσαν οἱ ἀγορασταί.
- Πόσα εἰς ἕκαστον εἶδος ὄπωρικῶν ἐπωλήθησαν;

Λύσεις τῶν ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 28 Αἰνιγμάτων.

Λογοπαίγνια.

97. Εἰκοσι δακτύλους, διότι ἡ πενθερά, ἡ μήτηρ καὶ μᾶμμη ἦτο ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον.
- Ἐλυσαν αὐτὸ ἡ δεσποινὴ Ἀντιόπη Καρατζᾶ ἐξ Ἀθηνῶν ὃ κ. Δημ. Πολυδωρόπουλος ἐκ Σύρου καὶ ὃ κ. Ν. Βάγιας ἐκ Τεργέστης.
98. Οἱ γερανοὶ ἦσαν τρεῖς.
- Ἐλυσαν αὐτὸ ἡ δεσποινὴ Ἀντιόπη Καρατζᾶ ἐξ Ἀθηνῶν ὃ κ. Ν. Βάγιας ἐκ Τεργέστης καὶ ὃ κ. Ἀνδρέας Πρίντζης ἐξ Ἀθηνῶν.
99. Οἱ συνοδοικοπορῶντες ἦσαν πατήρ καὶ υἱός, ἐπομένως ἡ μήτηρ τοῦ πατρὸς ἦτο πενθερά τῆς μητρὸς τοῦ υἱοῦ. Πιθανὸν νὰ ἦσαν θεῖος καὶ ἀνεψιός.
- Ἐλυσεν αὐτὸ ὃ κ. Ν. Βάγιας ἐκ Τεργέστης.
100. Ἀμφότεροι ἦσαν ἐξάδελφοι.
- Ἐλυσαν αὐτὸ ὃ κ. Ν. Βάγιας ἐκ Τεργέστης καὶ ὃ κ. Μ. Σαράτζης ἐκ Πατρῶν.

CHIC—ΣΙΚ 1896

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΠΩΠ

Τῆ συνεργασίᾳ διαφόρων παρ' ἡμῖν λογίων ἐξέδοτο φέτος ὡραιότατον, πλήρες χάριτος καὶ εὐφυΐας κατ' εὐρωπαϊκὸν αὐστῆμα ἡμερολόγιον ὃ γνωστότατος τῆς παρ' ἡμῖν ἑλλαφῶς φιλολογίας βέλτης κ. Γ. Πώπ, ὅστις ἔγνω μετὰ πολλῆς ἐπιτηδεύσεως διὰ τῶν ἐν αὐτῷ ποικίλων καὶ διασκεδαστικωτάτων του δημοσιευμάτων καὶ εἰκόνων νὰ τέρψη τὸν ἀναγνώστην.

Εἶναι δὲ εὐθυνώτατον, τιμώμενον ἀντὶ ἐνὸς μόθου φράγκου καὶ τὸ συνιστῶμεν πᾶσι τοῖς ἀρεσκομένοις εἰς τοὺς γέλωτας καὶ τὰ ἀστεῖα.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ ΚΑΙ Γ. ΚΑΣΔΟΝΗ ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ

ΕΘΝΙΚὸΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ 1896

Πολὺ ὡραιότερον καὶ καλλιτεχνικώτερον τοῦ περιεινού ἐξεδόθη καὶ φέτος τὸ εἰκονογραφημένον Ἐθνικὸν Ἠμερολόγιον τοῦ 1896, ὅπερ ὄντως περιέχει διατριβάς σοβαροτάτας, πληροφορίας καὶ στατιστικῆς χρησιμωτάτας καὶ φιλολογικὰ ἔργα πολὺ ἀξιόλογα καὶ ἀξιανόγνωστα. Τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο τιμᾷ ἡμεῖς τὴν ἑλληνικὴν μας καλλιτεχνίαν καὶ φιλολογίαν καὶ συνιστῶμεν αὐτὸ θερμῶς καὶ εἰς τοὺς ἡμετέρους συνδρομητὰς.

Τιμᾶται δὲ χρυσόδετον φρ. 5 καὶ ἀπλοῦν φρ. 4

ΝΕΟΝ ΖΥΘΟΠΟΙΕΙΟΝ ΚΑΙ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΙΩ ΦΙΣ

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ πληροφορήσω τὸ φιλοπρόδον κοινὸν ὡς καὶ τοὺς ζυθοπώλας καὶ πελάτας μου, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ σεβαστοῦ μοι πατρὸς, μεθ' οὗ ἀπὸ εἰκοσαετίας εἰγάσθηεν εἰς τὴν κατασκευὴν καὶ τελειοποίησιν τοῦ ζύθου ἐν Ἑλλάδι, ἴδρυσά παρα τὴν ὁδὸν Κηφισίας, παρὸν Νεοφύτου, ἀρ. 10—12 (πρῶην ἐργοστάσιον, ζύθου Δάμπρου — Κωστή, ὅπερ ἀνέλαβον καὶ ἀνεκαίνισα ἐκ βάθρων) ὄλωσ νέον καὶ τελειότατον ζυθοποιεῖον κατ' ὄλουσ τοὺς κανόνας τῆς προόδου καὶ τελειοποιήσεως τῆς τέχνης ταύτης. διὰ τῆς προσθήκης νεωτέρων καὶ τελειότερων συσκευῶν καὶ μηχανημάτων, καὶ τὸ ὅσοιον ἀρξάμενον ἤδη νὰ λειτουργῆ δύναται νὰ παρέχῃ ζῦθον εἰς πάντα, κάλλιστον, εὐγευστότατον καὶ διαυγέστατον εἴτε χονδρικῶς εἴτε λιανικῶς.

Πρὸς δὲ ἀνακαινίσας, εὐπρέπιασ καὶ καλλωπίσας πάντα τὰ διαμερίσματα, δωμάτια καὶ κῆπον τοῦ ζυθοπωλείου μου διὰ πάντων τῶν μέσων καὶ ὄλωσ καινοουργῶν ἐπίπλων καὶ σκευῶν, ὄσων ἀπαιτεῖ ἡ καλαισθησία, καθαρότης, εὐπρέπια καὶ πρόδος τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, διὰ τὴν ἀμειψτον λειτουργίαν, καλὴν περιποίησιν κτλ. τῶν προσερχομένων οἰκογενειῶν καὶ πελατῶν μου, καθιστῶ ἐπίσης γνωστὸν τοῖς πᾶσι, ὅτι τὸ ζυθοπωλεῖόν μου τοῦτο ποιεῖ ἑναρξεν τῶν ἐργασιῶν του τῆ προσεχῇ Κυριακῇ 21 Ἰανουαρίου, καὶ δι πάντες θὰ εὐρωσιν ἐν αὐτῷ τὴν ἀπαιτουμένην οἰκογενειακὴν τάξιν καὶ εὐπρέπιαν, ἡσυχίαν καὶ καθαρότητα, προθυμίαν καὶ ἐτοιμότητα ἦτοι πάντα τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν εὐχάριστον πόσιν καὶ βρῶσιν τοῦ κάλλιστου ζύθου μου καὶ τῶν ὀρεκτικωτάτων ἐδεσμάτων μου.

Πέποιθα δ' ὅτι ἡ πολυετής πεῖρά μου καὶ ἐγνωσμένη προσπάθειά μου διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς βιομηχανίας ταύτης ἐν Ἑλλάδι ἔσεται ἐπαρκῆς ἐγγύησις τῶν ἀνωτέρω ὡς καὶ τῆς μελλούσης σταδιοδρομίας μου.

Λουδοβίκος Ἰω. Φίς.

Ι ΜΙΛΤΩΝΟΣ

Ο ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

κατὰ γλαφυρὰν μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ΠΑΥΔΟΥ ΓΡΑΤΣΙΑΤΟΥ

Προσεχῶς ἐκδίδεται ἐν τῶν μεγαλοεργημάτων τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, τοῦ γιγαντιαίου ἔργου τοῦ Ὀμήρου τῆς Ἀγγίλιας ΜΙΛΤΩΝΟΣ, τοῦ

ΑΠΟΛΕΣΘΕΝΤΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Πᾶν ὅτι μέγα καὶ ὕψηλόν γυκὺ καὶ ἐναρμόνιον, ἄγριος καὶ ἀπροσίτου μεγαλείου ἠδυνήθη ποτὲ νὰ ἐμπνευσθῆ ἀνθρώπινος νοῦς, ἐνυπάρξει εἰς ὕψιστον βαθμὸν ἐντὸς τοῦ ἀριστοτεχνήματος τοῦ μετὰ τὸν Ὀμηρον μεγίστου τῶν ποιητῶν τὸν κόσμου Μίλτωνος. Ὁ «Ἀπολεσθεῖς Παράδεισος» εἶναι ἐκ τῶν ἀριστοτεχνημάτων τὰ ὅποια μόνον κατὰ χιλιετηρίδας παράγει ἡ ἀνθρωπότης. Μετὰ τοῦ εὐαγγελίου καὶ τῆς ΙΛΙΑΔΟΣ, ὀφείλει πᾶς ἀνθρώπος, νοῦν τί ἐστὶ μέγα καὶ τέλειον νὰ ἔχη πάντοτε τοῦ Μίλτωνος τὸν «Ἀπολεσθέντα Παράδεισον». Ὁ μέγας φιλόσοφος Κάρλαυλ εἶπεν ὅτι ἐὰν ὁ ἀνθρώπος εἶχε καιρὸν εἰς τὸν βίον του νὰ ἀναγνώσῃ δύο μόνον βιβλία, τὸ ἐν ἔπρεπε πάντοτε νὰ ἦε ὁ «Ἀπολεσθεῖς Παράδεισος».

Ὁ «Ἀπολεσθεῖς Παράδεισος» ἐκδοθήσεται κατὰ φυλλάδια δεκάλεπτα ἕκαστον δὲ φυλλάδιον θὰ φέρῃ καὶ μίαν εἰκόνα τοῦ ἐξόχου Doré. Τὸ ὄλον ἔργον θέλει ἀπαρτισθῆ ἐκ 40—50 φυλλάδιων. Ἐγγράφονται συνδρομητὰι προκληρωτέως δι' ὄλον τὸ ἔργον ἀντὶ 4 δραχμ. μόνον, ἐκ δὲ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀντὶ φρ. χρ. 4. παρὰ τῷ ἐκδοτῇ Α. Φέξη καὶ παρ' ἡμῖν,